

ב"ה

פרשת מצורע

ורחץ בשרו במים

מצורע יד, ט.

מגלים יהודי ממקומו כדי שיבנה מקוה

ישנם ברכות והמשכות מהקב"ה וגילוי אלקות בעולם, שהאדם, שהוא מוגבל בכוחותיו, יכול להמשיכם על ידי העשיה שלו.

אבל ישנם המשכות והשפעות נעלות וחזקות יותר, שעשיית ופעולת האדם אינה יכולה להגיע לשם; מה שהאדם יכול וצריך לעשות – הרי זה רק להסיר הענינים שמונעים ומעכבים את ההמשכה והגילוי, ואז, כאשר עושה זאת מתוך כוונה לבבית ואמיתית, אזי הקב"ה מעצמו ממשיך את ההמשכות מלמעלה.

וכידוע המשל והדוגמא לזה: כאשר צריך להדליק נר קטן, או אפילו נרות רבים קטנים, או אפילו נר גדול – יכול האדם לעשות זאת בכחות שלו; אבל בנוגע לאור השמש – אין בכח האדם להדליק את השמש; עליו לפתוח את החלון ולהסיר את התריס שמסתיר על החלון, כדי שאור השמש יוכל להגיע לשם.

ובכללות הרי זה שני הסדרים שניתנו לאדם: (א) מצוות עשה – שהאדם על ידי עשייתו הרי הוא ממשיך הארה והשפעה, ברכה והצלחה מלמעלה; (ב) מצוות לא תעשה – שתוכנם הוא שהאדם מסיר את כל הדברים שמפריעים להתגלות ד"נר מצוה ותורה אור", ואז נמשך אור גדול וחזק, בדוגמת אור השמש שהוא בריאת הבורא, ואילו האדם רק מסיר את התריס ופותח את החלון; הסרת המסכים והפרסאות.

...והנה, אחד מהענינים שהאדם אינו יכול להגיע אליהם בכח עצמו, אלא צריך רק להסיר את המונע ומעכב, ואז נותן הקב"ה את ברכתו – הרי זה בנוגע לברכתו של הקב"ה לזכות לבנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות: מבואר בארוכה בכמה מקומות¹, שהתגלות כח האין סוף בעולם ניכר בענין הולדת הבנים, שהרי גם הבנים יולידו בנים ובני בנים, נכדים וננינים, עד אין סוף.

וכדי שתהיה הולדת הבנים, ויהיה מהם נחת אמיתי, שזהו נחת יהודי, הן בגשמיות והן ברוחניות – מבקשים מיהודי "להסיר את התריסים", כלומר, להסיר את הענינים שהם היפך הטהרה, שיכולים למנוע ולעכב חס ושלוש את גילוי אור האין סוף, או שיומשך "בתוך טומאותם"², שאז לא יהיה חס ושלוש נחת אמיתי מבנים ובני בנים, לא עלינו.

וזוהו כללות ענין הטהרה שעל ידי טבילה במקוה:

טהרה – אינה ענין חיובי, שהרי אין זה באופן שהאדם ממשך על עצמו איזה ענין, אלא הוא מסיר את ענין הטומאה. כאשר האדם נולד, ובהיותו תינוק, יכול להיות במעמד ומצב שלא ראה טומאה מימיו; ואם לאחרי כן נעשה איזה ענין של טומאה, עליו לפעול להסרת הדבר המסתיר, אבל אין זו פעולה חיובית, כי אם פעולה שמסירה את הדבר המונע.

ובענין זה רואים דבר פלא: כללות החיוב בתורה ומצוות מתחיל כאשר נעשים בר-מצוה או בת-מצוה: זכרים – בגיל י"ג שנה, ונקבות – בגיל י"ב שנה. אך ישנו יוצא מן הכלל – לימוד התורה, ש"כשהתינוק מתחיל לדבר אביו מלמדו תורה"³, ומלשון הרמב"ם⁴ משמע שהחיוב הוא גם על הקטן⁵.

וישנו חיוב מוקדם יותר – ענין המילה: "וביום השמיני ימול בשר ערלתו"⁶ (ועל דרך זה בנוגע לנקבה, כמובן מדברי הגמרא⁷ "אשה כמאן דמהילא דמיא", ולא אמרינן שאשה פטורה ממילה, אלא שאצלה נעשה ענין המילה מאליו). ואף שהחיוב הוא על האב, הרי זה רק בגלל שהקטן אינו יכול לקיים זאת בעצמו, אבל כאשר יכולה להיות מציאות כזו, כמו בנוגע לעבד, וכיוצא בזה במילה שלא בזמנה – חייב למול את עצמו⁵. ואדרבה: מצות מילה הראשונה, אצל אברהם אבינו, היתה באופן שהוא מל את עצמו⁸,

¹ ראה לקו"ת שה"ש לט, ד ואילך. ובכ"מ.

² לשון הכתוב – אחרי טז, טז.

³ סוכה מב, א. ספרי עקב יא, יט.

⁴ הל' ת"ת פ"א ה"ג. וראה פס"ד להצ"צ – חידושים על הרמב"ם בתחלתו (שלט, א-ב).

⁵ ראה גם לקו"ש חי"א ע' 44 ואילך, ובהערות ושוה"ג שם. וש"נ.

⁶ תזריע יב, ג.

⁷ ע"ז כז, א.

⁸ ראה לך לך יז, כד ובפרש"י (ישן).

אך ישנו ענין נוסף שעולה על כולנה – עוד לפני י"ג שנה, ואפילו לפני "ביום השמיני":

עוד לפני לידת הולד – תשעה חדשים לפני זה – צריכים כבר להתנהג בדרך כזו שהולד שיוולד יהיה ילד יהודי כדבעי, בריא בגוף ובריא בנשמה, על ידי זה שתהיה הורתו בקדושה, ובשביל זה צריך להיות ענין הטבילה במקוה; כל שאר העצות שיעשו, לא יועילו, מלבד טבילה במקוה (כמבואר בפוסקים).

- מצוות אלו מקיימים אמנם האב והאם, אבל זהו ענין שנוגע לילד שיוולד לאחרי כן, כמובן מהמבואר בארוכה במדרש תנחומא⁹ העונש חס ושלום על זה, ומזה למדים גם גודל השכר, שהרי "מרובה מדת הטוב ממדת הפורענות חמש מאות" (ועוד יותר)¹⁰.

ועל דרך שרואים אפילו בעולם הצומח, בנוגע לאילנות, שלפי אופן הזריעה תהיה אחר כך הצמיחה, ועל אחת כמה וכמה בנוגע ל"מדבר", בנוגע ליהודי, נשמה שצריכה לירד ולהתקשר עם גוף למטה, שזה עצמו הוא פלא הבורא¹¹, הרי בודאי שכפי שמניחים את היסוד בהורתו, כך יגדל הילד במשך כל ימי חייו, עד מאה ועשרים שנה.

וענין זה קשור גם עם ימי הגאולה:

ידוע שבין התחלת הגאולה כפי שהיתה כבר בג' תמוז, ל"ב-י"ג תמוז, הוגלה בעל הגאולה לעיר קאסטראמא, ומהענינים שתיקן שם – שעל ידי זה מילא שליחותו שם – היתה פעולתו בנוגע למקוה¹².

בהיותו שם, למד והתפלל ונתן צדקה, וקיים כמה וכמה מצוות; אבל, בכל הקשור עם המקום ההוא ועם היהודים שהיו בו, ובאופן שבשביל זה לא היתה דרך אחרת מלבד שהוא בעצמו יבוא לשם – הרי זה ההשתדלות בהקמת ענין המקוה שיהיה כדבעי, שעל ידי זה יוולדו ילדי ישראל כשרים.

וגם זה הוא מהלימודים של ימי הגאולה – כאמור שהתחלתה היתה בימים שלפני זה, ובאופן של הליכה מחיל אל חיל עד ל"ב תמוז (יום הולדתו, שאז מזלו גובר¹³) וי"ג תמוז – שבמקום גלותו פעל להמשיך את הענין ד"נר מצוה ותורה אור" בעיר על ידי ענין המקוה, וכאשר מילא שליחותו, אזי שחררוהו, והיה יכול ליסע בחזרה לביתו.

⁹ מצורע א.

¹⁰ יומא עו, א ובפרש"י. סוטה יא, א ובתוס'. תוספתא סוטה רפ"ד.

¹¹ ראה רמ"א או"ח ס"ו סוס"א.

¹² ראה סה"ש תש"א ע' 139. וראה גם שיחת י"ג תמוז תשכ"ב סי"ג (תו"מ חל"ד ריש ע' 143). וש"נ.

¹³ ראה ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע.

וזוהי גם הוראה לכל אחד מאתנו:

יכול מישוהו לחשוב: מה דורשים ממנו להתעסק בקשר למקוה – זהו ענין ששייך לרב, לשוחט, למלמד או לשמש!

ועל זה היא ההוראה, שלפעמים, מוציאים יהודי מד' אמותיו, מהענינים שבהם עוסק במשך כל השנה, ומגלים אותו למקום וענין אחר – כדי להציל עשרות משפחות, ולהעמיד אותם בקרן אורה.

ואז, כאשר מסיר את הענין המונע ומעכב, ונעשה בית טהור, והורתו בטהרה – נעשית גם הורתו בקדושה, ומעמידים דור ישרים יבורך בבנים ובני בנים עוסקים בתורה ומצוות,

ושכרו כפול מן השמים (כלשון הרגיל) – שיומשך בכל המצטרך לו הן בגשמיות והן ברוחניות, וכברכת בעל השמחה והגאולה, ובעל יום ההולדת, אשר, דברי צדיקים וברכותיהם קיימות לעד ופועלים פעולתם, וממשיכים למטה מעשרה טפחים בכל המצטרך מנפש ועד בשר.

קטע משיחת י"ב תמוז, רשימת השומעים בלתי מוגה.

תו"מ ה'תשכ"ה ח"ג ע' 208

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולע"נ הרב גבריאל נח וזוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי, אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"ת ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה, צביה זלאטע רייזל, שמואל, מנחם מענדל, ישראל אריה לייב, יוסף יצחק,
שניאור זלמן, חיה מושקא, אברהם דוד, אהרן, חנה